

været Finansminister — ganske sikkert i en for Statskassen og Finanserne højst uheldig Periode, men som dog har været det i nogle Maanedér —, hvorledes var det muligt for det ærede Medlem i 1910 at mene, at der ikke krævedes nye Skatter? Vi mente ikke dette, jeg sagde allerede den Gang som Finansminister, at nye Skatter var nødvendige. I den Debat, der fandt Sted inden Valget i 1910, hævdede jeg bestandig, at et meget betydeligt Beløb af nye Skatter vilde være nødvendigt. Imidlertid sagde man fra anden Side, at det ikke behøvedes, og hvorledes skal da det ærede Medlem for Alvor kunne sige med nogen Ret overfor mig, at det forbyrder ham, at jeg ikke i 1912 forstod tilfulde, hvilke nye Skatter og hvor stort et Beløb der krævedes. Og det samme gælder i Virkeligheden Statslaanet. Jeg tror nu for Resten ikke, at jeg personlig i Landstinget sagde videre om, hvorvidt Statslaanet var for stort eller lille (Af-brydelse af J. C. Christensen). Ja, jeg var Medlem af Landstinget, jeg kunde ikke sige det andre Steder. Men det er muligt — jeg har ikke set den Debat efter, der blev ført den Gang, men jeg tvivler noget derom —, at da mit Parti stillede sig paa det Standpunkt, og jeg er solidarisk med mit Parti, jeg da har sagt, at man den Gang saa galt, og at jeg gik ud fra, at Statslaanet var for stort. Og hvad har jeg saa sagt? — det ærede Medlem læste nemlig disse sidste Ord med saa overordentlig svag Stemme. Jeg har sagt i Efteraaret: „Det er muligt — det vil jeg ikke benægte —, at jeg den Gang som Oppositionsmand gik ud fra, at det snarere var for stort end for lille“. Jeg var virkelig i Opposition, og det er ikke saa særdeles mærkeligt, at jeg da har sagt det; det er almindeligt, at Oppositionen finder et Laan for stort, selv om det maaske ikke er det; det er meget almindeligt. Men saa tilføjer jeg: „men naar jeg nu ser tilbage og tager Hensyn til de Erfaringer, der er gjorte siden 1912, er jeg ikke langt fra at tro, at det vilde have været heldigt, om det havde været noget større“. Dette har det ærede Medlem forstaaet saaledes — og han er endnu ikke rigtig klar over det —, som om jeg dermed havde sagt, at det var mod bedre Vidende, at jeg og mit Parti i 1912 angreb Statslaanet. Hvis det ærede Medlem og jeg kan blive enige om, at det ærede Medlem aldrig siger dette mere, men gaar ud fra, at det Parti, jeg tilhører, siger, hvad det siger, med Ærlighed og fuldkommen Sikkerhed, den subjektive Sikkerhed, man kan naa, at de Argumenter og Bevisgrunde, som anføres, er fremsatte, som jeg

her siger det, men ikke mod bedre Vidende, saa vilde der være vundet noget ved denne Debat, for saa havde vi det ærede Medlem paa den gode Side af Forhandlingerne for Fremtiden. Men jeg er ikke ganske sikker paa, at denne Forhandling har virket saa frugtbringende paa det ærede Medlems Moral, hans politiske Moral, som jeg kunde ønske, thi det forekommer mig, at det ærede Medlem har en Tilbøjelighed til først at indrømme det, jeg her siger, og saa ved en eller anden Ytring til Slutning at tage det hele i sig igen. Jeg maa altsaa atter overfor det ærede Medlem bestemt kræve, at hvis han indrømmer, at der i mine Ord intet har været om, at jeg mod bedre Vidende er gaaet imod Statslaanet den Gang som værende alt for stort — eller mit Parti, jeg tager det ikke som gældende min egen Person —, saa maa det ærede Medlem for Fremtiden trække dette Nummer ud af sin Kasse. Hvordan saa Forhandlingen bliver mellem os, vil ganske afhænge af, hvorledes det ærede Medlem paa andre Punkter stiller sig.

J. C. Christensen: Jeg synes ikke, der for den højtærede Finansminister er mere end to Ting at vælge mellem her med Hensyn til hans Udtalelser om hans Partis Stilling overfor Statslaanet. Han hævder — og det tror jeg, naar han siger det —, at han ikke har talt mod Statslaanet og mod Skatterne mod bedre Vidende. Vel, saa er vi færdige med det. Men saa kan jeg ikke se andet, end at saa maa han have talt imod Statslaanet og imod Skatterne af Mangel paa Forstaaelse. Hvis det ærede Medlem vælger det — og andet kan han i Virkeligheden ikke vælge, efter hvad han her har sagt —, saa er det en Selvfølge, at man maa opfatte det paa den Maade, at Finansministeren og hans Parti talte i 1912 imod Statslaanets Størrelse og imod Skatterne af Mangel paa Forstaaelse af det hele.

Nu vil den højtærede Minister undskylde det med, at det ærede Medlem for Æbeltoft-Kredsen (N. Neergaard) og jeg ogsaa havde vist Mangel paa Forstaaelse af Finanserne i 1910, idet vi da havde hævdet, siger han, at der aldeles ikke behøvedes nye Skatter. Nu har jeg ikke Udtalelserne fra 1910 ved Håanden, men jeg kan vist mindes dem lige saa godt som den højtærede Finansminister, og det, vi blev angrebet for i 1910, var, at den Militærordning, der var indført, vilde medføre nye Skatter. (*Finansministeren* [Brandes]: Ja, det gjorde den ogsaa!). Ja, det